U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **nezl. S. V.**, zastoupeného zákonnou zástupkyní - matkou H. S., právně zastoupeného JUDr. Alešem Vídenským, advokátem se sídlem Sokolská tř. 22, Ostrava-Mor.Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou č. 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 2. 2007, č. j. 63 Az 63/2006 - 40,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Aleši Vídenskému **s e u r č u j e** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2006, č. j. OAM-611/VL-07-11-2006 žalované Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 6. 2. 2007.

Rozsudek krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl dne 7. 3. 2007 kasační stížností, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvedl, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu

do Ukrajiny, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politického důvodu. Předně namítl, že soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem. Stěžovatel dále shledal vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu v projednání věci u krajského soudu, kdy uvedený soud projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. Závěrem žádal o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. Na základě shora uvedených důvodů, stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud vydal rozsudek, kterým zruší napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení.

V kasační stížnosti ze dne 7. 3. 2007 stěžovatel požádal soud o ustanovení zástupce. Usnesením ze dne 13. 4. 2007, č. j. 63 Az 63/2006 - 55, ustanovil krajský soud stěžovateli právního zástupce JUDr. Aleše Vídenského. Kasační stížnost postrádala řádné vymezení žalobních bodů, neboť chyběly skutkové důvody, na základě kterých stěžovatel považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné a stěžovatel rovněž neuvedl údaj o tom, kdy mu byl napadený rozsudek doručen. Krajský soud proto usnesením ze dne 18. 5. 2007, č. j. 63 Az 63/2006 - 59, v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval právního zástupce stěžovatele JUDr. Vídenského, aby ve lhůtě do jednoho měsíce doplnil podání stěžovatele ze dne 7. 3. 2007 tak, že v kasační stížnosti bude uvedeno v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel rozhodnutí napadá, konkrétní důvody kasační stížnosti a údaj o tom, kdy byl napadený rozsudek doručen. Zároveň poučil právního zástupce stěžovatele o následcích nedoplnění ve stanovené lhůtě, tedy o možnosti odmítnutí kasační stížnosti. Tato výzva byla právnímu zástupci stěžovatele doručena dne 29. 5. 2007. Právní zástupce stěžovatele v soudem stanovené lhůtě kasační stížnost nedoplnil.

Otázkou projednatelnosti žaloby se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, přičemž tyto závěry lze vztáhnout i na projednatelnost kasační stížnosti. „Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesů učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.

Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz

na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

(…) Pokud by stěžovatel své podání o výše uvedené žalobní body nedoplnil, nebylo by možno pro tento nedostatek v řízení o žalobě pokračovat, neboť žaloba by byla natolik neurčitá, že by z ní nebylo patrné, v jakých ohledech a v jakém věcném rozsahu má soud rozhodnutí žalovaného přezkoumávat.

Nelze se ztotožnit s názorem, že při obecném výčtu porušených ustanovení správního řádu soud žalobu může projednat v takto obecných mezích, tedy z hlediska, zda nebyla porušena označená ustanovení správního řádu. Takový přezkum by nemohl být přezkumem omezeným, naopak, pokud by soud takovou žalobu považoval za projednatelnou, musel by vymezit všechny povinnosti, které jsou označenými ustanoveními správnímu orgánu uloženy, podřadit jim veškeré jeho úkony a posoudit zda ustanovením zákona odpovídají či nikoliv, stejně jako by z těchto hledisek musel úplně zkoumat vydané rozhodnutí.„

Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele (v tomto případě stěžovatele) k opravě nebo odstranění vad podání (v tomto případě kasační stížnosti) a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Krajský soud v Ostravě ve smyslu § 37 odst. 5 a § 108 odst. 1 s. ř. s. právního zástupce stěžovatele řádně poučil a stanovil mu lhůtu k odstranění vad kasační stížnosti. Právní zástupce stěžovatele výzvu soudu v jím stanovené lhůtě nerespektoval, vady kasační stížnosti neodstranil. Pro tento nedostatek nelze v řízení o kasační stížnosti pokračovat, neboť kasační stížnost je natolik neurčitá, že z ní není patrné, v jakých ohledech a v jakém věcném rozsahu má Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumávat.

Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť shledal takové její vady, že v řízení o kasační stížnosti není možno pokračovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti; náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč,- [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Částka daně, vypočtená podle ustanovení § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, činí

456 Kč. Celková částka 2856 Kč bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce do 2 měsíců od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu